

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobců: **a) Ing. F. B. a b) H. B.**, zast. Mgr. Pavlou Kosovou, advokátkou se sídlem Husova 946, Moravské Budějovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2016, čj. KUJI 3724/2016 ODSH 1431/2015 – Ma/RODV, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 5. 2018, čj. 30 A 61/2016-107,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobců Mgr. Pavle Kosové, advokátce, **s e n e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 1. 2016 zamítl odvolání žalobců proti rozhodnutí Městského úřadu Moravské Budějovice, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 13. 7. 2015, jímž městský úřad na základě žádosti města Moravské Budějovice (stavebník) prodloužil platnost stavebního povolení ze dne 17. 12. 2012 na stavbu „*Oprava inženýrských sítí v ulicích Peroutka, Nerudova, Veverkova, Moravské Budějovice – SO 01 – oprava komunikace*“ o 24 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí; současně městský úřad povolil změnu termínu dokončení stavby do 31. 12. 2017.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobci bránili žalobou, kterou krajský soud zamítl.

[3] Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) napadli rozsudek krajského soudu kasační stížností. Stěžovatelé nejdříve uvedli, že shledávají neplatnými již stavební povolení ze dne 7. 7. 2003 (nahrazení 7 m široké vozovky na vozovku širokou 4,5 m a stavba chodníku) a ze dne 17. 12. 2012 (viz bod [1]). Dále namítli, že žalovaný porušil zákaz svévole veřejné moci i v roce 2017, kdy byla po prodloužení platnosti stavebního povolení ze dne 17. 12. 2012 provedena rekonstrukce vozovky a byl vystavěn chodník; odkázali přitom na čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalovaný a krajský soud opět nepřihlédli

k absolutní neplatnosti právního úkonu; stavební povolení bylo vydáno na opravu neexistující vozovky a neexistujícího chodníku. Stěžovatelé navrhli, aby NSS zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný uvedl, že s argumentací krajského soudu souhlasí, a navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl.

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] NSS ve shodě s krajským soudem nejprve uvádí, že se nezabýval (a ani nemohl) námitkami směřujícími proti stavebnímu povolení ze dne 7. 7. 2003 a ze dne 17. 12. 2012. Předmětem řízení v této věci je pouze otázka zákonnosti rozhodnutí o prodloužení stavebního povolení ze dne 17. 12. 2012. Stěžovatelé ohledně této otázky namítli, že žalovaný a krajský soud opětovně porušili zákaz svévole veřejné moci a nepřihlédli k „*absolutní neplatnosti právního úkonu*“. Podstatu těchto námitek spatřovali v tom, že uvedená stavební povolení byla vydána k rekonstrukci neexistující vozovky a neexistujícího chodníku, proto nemohlo být vyhověno ani žádosti o prodloužení stavebního povolení ze dne 17. 12. 2012.

[7] NSS nepovažuje za účelné opakovat závěry krajského soudu, proto jen ve stručnosti shrnuje, že otázkou zákonnosti stavebního povolení ze dne 17. 12. 2012 (o jehož prodloužení žalovaný rozhodl stěžovateli napadeným rozhodnutím) se správní soudy již zabývaly a žalobu i kasační stížnost stěžovatelů zamítly (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2015, čj. 29 A 30/2013-175, a rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2016, čj. 5 As 233/2015-47; ústavní stížnost odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 22. 11. 2016, sp. zn. IV. ÚS 3019/2016). Krajský soud posoudil okolnosti, za nichž městský úřad rozhodl o žádosti o prodloužení stavebního povolení (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2012, čj. 9 As 74/2012-39), a správně dospěl k závěru, že „[v] *nyňi projednávané věci je proto nutné vycházet ze skutečnosti, že v době rozhodování správních orgánů bylo stavební povolení [ze dne 17. 12. 2012] v platnosti. Za splnění podmínek uvedených v § 115 odst. 4 tak mohlo být prodlouženo*“ (bod 23). Nelze proto souhlasit se stěžovateli, že by se krajský soud nezabýval jejich námitkami týkajícími se porušení povinnosti žalovaného přihlížet k „*absolutní neplatnosti právního úkonu*“ či že by se z tohoto důvodu žalovaný dopustil svévole veřejné moci. Jiné relevantní námitky stěžovatelé nevznesli.

[8] Z výše uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatelů není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[9] Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

[10] Stěžovatelům byla v řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyně, která v tomto řízení neučinila žádný úkon, proto jí NSS nepřiznal odměnu ani náhradu hotových výdajů.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 5. října 2020

Ondřej Mrákota
předseda senátu